

Určete podtržená slova jako větné členy.

První motýlice již tancuje na vodě.

Navinul jsem vlasec na udici.

Auto projelo kolem nás.

Závodníci vyrazili na trať jako blesk.

Ryba nám uvízla v síti.

Voda v přehradě není vhodná ke koupání.

Pramínek vody si hloubí stružku v lesní půdě.

Děti si radostně zavýskly.

Kamínky vybrousily koryto potoka.

Voda v řece s sebou odnáší zeminu.

Na jednom místě je křoví při zemi trochu rozděleno a tou skulinou je vidět vchod do jeskyně. Valnoha o něm ví a zamíří k němu. Sotva však nazdvihne hlavu a pohlédne ke skrýši, srdce se mu sevře leknutím. Sirkovo tušení bylo správné. Na kraji jeskyně stojí člověk, má na sobě světlý gumový plášť a shýbá se nad něčím, co vypadá jako kufř. Do tváře mu chlapec nevidí, protože neznámý je k němu otočen zády.

(V. Řezáč: Kluci, hurá za ním)

Z lesní ubytovny si vyšla partička lesáků. Měli namířeno do janovické hospody na dobrý nedělní oběd. U Karasovi domku zvolnili krok a okukovali pár řádek cihel, kteřé pozorně jednu za druhou kladla Vlád'ova maminka.

(M. Zinnerová: Tajemství proutěného košíku)

Ve válečné době země moravská velmi trpěla řáděním vojsk a všelijakou loupežnou čeládkou. Ta využívala neklidných časů, kdy se o bezpečnost v zemi nemohl nikdo starati. Byla postrachem pocestných.

Po skončení války zavládl v zemi opět pokoj. Bylo starostí obyvatelstva i úřadů, aby bylo zase všude bezpečno. Nastalo pronásledování loupežných tlup.

Stráni při cestě z Ostrova do Kněževsi říkají Stará pec. Je tam plochý balvan a pod ním spatřuje se otvor do stráně. Býval prý tam vchod do dlouhé podzemní chodby. Ale kdysi se nedaleko vchodu půda sesula a chodbu uzavřela. Povídají, že se ta chodba táhla stráni až k samotě Laštovičkám, kde se z ní vycházelo na louku.

(Z knihy A. Wenig: Moravskoslezské pověsti)

Dubnové slunce bubnovalo svými paprsky do asfaltových chodníků. Kolega právě odjížděl na třítydenní stáž do zahraničí. Na velikonoční svátky budou všichni odjíždět domů. Na tradiční zvyky její máma vždy dbala. Nejstarší zpráva o brýlích pochází z roku 1313. A kdo asi nešťastníkovy verše svázal? Druhý střevíc byl bez podpatku. Ruka Tamary se zdála studená. Kdo tu jiskru mezi studenty hodil? Malé pronikavé oči jeho zpozorovaly ihned neobyčejný ruch a pohnutí. Skoro všichni promlouvali o téže události. Domažličtí všude šířili svoje tradice, pověsti a písně. Proud zlatého světla vnikal do pokoje. Duben se pomalu chýlil ke konci. A je ten příběh skutečně pravdivý? Pátrání po zrcadlovém bludišti nevedlo k cíli. Mým novým domovem je děkanská fara v městě Komíně. Tyto dopisy ovšem nikdo nečetl. Bzučení osamělé mouchy bylo stále více nesnesitelné. Gabriela se tentokrát vracela domů sama. Noc protékala vlahým proudem všemi prostory. Co se tady vlastně stalo?

